

Consemnări culturale

Lansarea oficială a numărului dublu 105-106 (respectiv 4/2018 și 1/2019) al „revistei găndirii arestate” – *Memoria* a avut loc miercuri 30 ianuarie a.c., găzduită fiind de *Ateneul Român* (Sala mică).

Această prezentare publică s-a constituit, prin grija organizatorilor - Fundația culturală *Memoria* (fondator scriitorul-medic Banu Rădulescu), Uniunea Scriitorilor din România și conducerea *Ateneului Român* -, într-un remarcabil eveniment de conștiință politică, civică și culturală, cu tema – jumătate, pesimistă, jumătate, dătătoare de speranță – *Antidot la zadar*. Vorbitori au avut prilejul să exprime, pe de o parte, tristețea celor tot mai puținilor supraviețuitori ai sistemului totalitar dejist și ceaușist față de indiferența autorităților de astăzi în a le rezolva doleanțele sociale și spirituale, repetat aduse la cunoștință, și pe de altă parte, optimismul că lupta lor întru perpetuarea memoriei sacrificiului victimelor comunismului, așa cum se cuvine, nu va fi, pînă la urmă, în zadar.

Au rostit vibrante alocuțiuni domnii: Andrei Dimîtriu, directorul general al Filarmonicii George Enescu; prof. dr. Nicolae Constantinescu, redactor-coordonator al *Memoriei*; Micaela Ghițescu director al aceleiași publicații; Octavian Bjoza, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România.

Sub conducerea tinerei regizoare Cristina Chirvase, s-au proiectat scurte filme eseuri și documentar-memorialistice, intercalate de momente muzicale: fragment din *Pastorală în Do minor*, de J.S. Bach, la pian Brîndușa Barbu-Chirijă; *Valse gracieuse* de Wilhelm Popp, Brîndușa Chirijă și Ilinca Teofana Barbu-Chirijă (flaut); *Rapsodia nr.1, op.79* de Brahms, la pian - Ștefania Fieraru; *Yiruma, River Flows in you*, Brîndușa Barbu Chirijă; *Siciliana din Sonata nr.2 pentru flaut și clavicin în Mi bemol major* (fragment) de J.S. Bach, în interpretarea pianistei Brîndușa Barbu-Chirijă și a flautistei Ilinca Teofana Barbu-Chirijă.

Revista *Memoria* nr. 105-106, un număr de colecție

Mi se pare că numărul dublu (105-106) al „revistei găndirii arestate”, *Memoria* (4/2018 și 1/2019), editată de Fundația Culturală cu același nume (inițiată în 1990 de medicul-scriitor Banu Rădulescu), care apare în prezent și sub egida Uniunii Scriitorilor din România - va deveni unul *best of*, prin adecvararea tematică la evenimente importante în desfășurare, precum aniversarea Centenarului Unirii, varietatea materialelor publicate, calitatea deosebită a acestora și numele prestigioase ale unor semnatari. Să se datoreze acest reviriment și faptului că echipa redacțională (director, d-na Micaela Ghițescu) s-a completat recent, în calitate de coordonator, cu dl. prof. dr. Nicolae Constantinescu, anatomist și chirurg notoriu, iar - prin verb și scris - luptător pentru dezvăluirea ororilor comunismului românesc și restituirea valorilor umane ocultate de acest sistem politic de import?

Marea Unire și vecinii României – semnificația internațională a actului de la 1918 este titlul interventiei

amplu studiu decurgînd din această tematică: *Brașovul – Orașul Marii Uniri*. Acest act istoric – se demonstrează în text – se bazează pe o coloană istorică milenară și pe condiția primordială și vitală: rezistența românilor în a-și apăra unitatea. În mai multe subcapitole, sunt prezentate nu numai „rădăcinile” ideii și faptele de unire, dar și avangarda luptei naționale în care s-a situat Brașovul în ceea ce autorul numește *Secolul Renașterii Naționale*. Sunt citate nume și fapte care evidențiază implicarea intelectualilor brașoveni (incepînd cu cei din mișcarea memorandistă) și jertfele de mari proporții, de-a lungul timpului, ale Brașovului, ca „oraș martir”.

Complementar tematic, dar nu mai puțin interesant, este articoulul d-lui colonel (r) Ștefan Rus, *Participarea românilor transilvăneni pe fronturile Primului Război Mondial* (cu subcapitole, între care: *Luptele Armatei Române din Transilvania, în cimpia Tisei, pentru înfrîngerea marilor unități bolșevice ungurești ale lui Béla Kun*, prezentarea unor mari comandanți ardeleni (generalii Dănilă Papp, Alexandru Hanzu,

și pe de altă parte, optimismul că lupta lor întru perpetuarea memoriei sacrificiului victimelor comunismului, aşa cum se cuvine, nu va fi, pînă la urmă, în zadar.

Au rostit vibrante alocuțiuni domnii: Andrei Dimitriu, directorul general al Filarmonicii George Enescu; prof. dr. Nicolae Constantinescu, redactor-coordonator al *Memoriei*; Micaela Ghițescu director al aceleiași publicații; Octavian Bjoza, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România.

Sub conducerea tinerei regizoare Cristina Chirvase, s-au proiectat scurte filme eseuri și documentar-memorialistice, intercalate de momente muzicale: fragment din *Pastorală in Do minor*, de J.S. Bach, la pian Brîndușa Barbu-Chiriță; *Valse gracieuse* de Wilhelm Popp, Brîndușa Chiriță și Ilina Teofana Barbu-Chiriță (flaut); *Rapsodia nr.1, op. 79* de Brahms, la pian - Ștefania Fieraru; *Yiruma, River Flows in you*, Brîndușa Barbu Chiriță; *Siciliana din Sonata nr.2 pentru flaut și clavicin în Mi bémol major* (fragment) de J.S. Bach, în interpretarea pianistei Brîndușa Barbu-Chiriță și a flautistei Ilina Teofana Barbu-Chiriță.

Revista *Memoria* nr. 105-106, un număr de colecție

Mi se pare că numărul dublu (105-106) al „revistei gîndirii arestate”, *Memoria* (4/2018 și 1/2019), editată de Fundația Culturală cu același nume (inițiată în 1990 de medicul-scriitor Banu Rădulescu), care apare în prezent și sub egida Uniunii Scriitorilor din România - va deveni unul *best of*, prin adevararea tematică la evenimente importante în desfășurare, precum aniversarea Centenarului Unirii, varietatea materialelor publicate, calitatea deosebită a acestora și numele prestigioase ale unor semnatari. Să se datoreze acest revîrtemînt și faptului că echipa redațională (director, d-na Micaela Ghițescu) s-a completat recent, în calitate de coordonator, cu dl. prof. dr. Nicolae Constantinescu, anatomist și chirurg notoriu, iar - prin verb și scris - luptător pentru dezvăluirea ororilor comunismului românesc și restituirea valorilor umane ocultate de acest sistem politic de import?

Marea Unire și vecinii României – semnificația internațională a actului de la 1918 este titlul intervenției susținute de către dl. Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, cu prilejul Adunării anuale a Despărțământului ASTRA Năsăud. Este un argumentat răspuns - ce poate fi citit și în cheie polemică - dat acelora care neagă legitimitatea întărișărilor legate de Marea Unire ori le pun sub semnul unui anumit provizorat, explicația fiind, dacă nu rodul unor reale intenții, urmarea ignoranței. Academicianul-istoric prezintă contextul internațional favorabil nouă și analizează atent, pe baza unor izvoare de netăgăduită veridicitate, evoluția și manifestarea voinei de unire a românilor, strădania lor de a-și forma *scut, adăpost și apărător* prin crearea Statului național, acea instituție supremă care organizează și reprezintă în raporturile internaționale o națiune. România au avut sansa să aibă conduceri buni, *elite* (*Un popor fără elite este unul pierdut, dar nici elitele nu au rost fără comunitatea cea mare și nici comunitatea fără lideri*) și au știut, în același timp, să păstreze, între anumite limite, dialogul cu vecinii. În ciuda dureroaselor cedări teritoriale din 1940, 1944-1947, România a rămas și și-a păstrat, în linii mari arhitectura de la 1918, semn al statoriciei unui proiect realist de față.

Prof. dr. istoric Ioan Vlad, autor al unor importante lucrări privind contribuția Brașovului la lupta națională, publică un

amplu studiu decurgînd din această tematică: *Brașovul – Orașul Marii Uniri*. Acest act istoric - se demonstrează în text - se bazează pe o coloană istorică milenară și pe condiția primordială și vitală: *rezistența românilor în a-și apăra unitatea*. În mai multe subcapitole, sunt prezentate nu numai „rădăcinile” ideii și faptelor de unire, dar și avangarda luptei naționale în care s-a situat Brașovul în ceea ce autorul numește *Secoul Renașterii Naționale*. Sunt citate nume și fapte care evidențiază implicarea intelectualilor brașoveni (incepînd cu cei din mișcarea memorandistă) și jertfele de mari proporții, de-a lungul timpului, ale Brașovului, ca „oraș martir”.

Complementar tematic, dar nu mai puțin interesant, este articolul d-lui colonel (r) Ștefan Rus, *Participarea românilor transilvăneni pe fronturile Primului Război Mondial* (cu subcapitole, între care: *Luptele Armatei Române din Transilvania, în cîmpia Tisei, pentru înfrîngerea marilor unități bolșevice ungurești ale lui Béla Kun*, prezentarea unor mari comandanți ardeleni (generalii Dănilă Papp, Alexandru Hanzu, Traian Moșoiu, lt. col. Iosif Iacobici, cpt. Florian Medrea). Români au demonstrat atunci Antantei și celorlalte țări europene, că am avut *politicieni responsabili, competenți și patrioți, atât în vechiul Regat cît și în Transilvania, iar Armata Română merită tot respectul*.

Marele public își amintește, cu siguranță, de la *Radio Europa Liberă*, numele jurnalistului Mircea Carp (n.1923) - ofițer-veteran din cel de-Al Doilea Război Mondial, decorat cu *Ordinul Coroana României cu Spade și Panglica de Virtute Militară* apoi, la 95 de ani, primind din mîna Regelui Mihai Crucea Casei Regale pentru recunoașterea carierei sale militare -, care semnează relatarea *O zi din istoria eliberării Ardealului de Nord* (la 25 octombrie 1944, în chiar ziua de naștere a Regelui). O lectură pasionantă, prin dezvăluiri și stil alert, este și reportajul jurnalistului Dan Gheorghe care, pe baza descoperirii făcute de membrii Asociației Prospectorii istoriei din Comăneni (asociație condusă de ing. Fl. Boșoteanu), încearcă să lămurească *Misterul eroului necunoscut 4855*. Plăcuță de identificare, avînd gravat acest număr, a aparținut unui ostaș român - rămas ca mulți, mulți alții, anonim -, a fost găsită printre numeroasele oseminte ale victimelor de pe „Cireșoaia”, deal cu relieful brâzdat de sute de metri de tranșee și de gropi lăsate de bombe, în Primul Război Mondial.

Cireșoienii – care și-au făcut un tel din readucerea în memoria colectivă a „cultului eroilor” – au și meritul de a fi ridicat în localitate un monument dedicat celor 500 de viinători de munte care și-au pierdut viața în aceste locuri, apărindu-și Patria, în urmă cu – iată – peste 100 de ani. Sub semnătura aceluiasi ziarist, citim și un interesant documentar despre autorul baladei *Limba noastră*, devenită din 1994, dincolo de Prut, imn național, autorul versurilor fiind bardul și preotul militar, mort pe frontul Mărășeștilor, Alexei Mateevici (1888-1917), muzica – Al. Cristea. (Inainte de aprobarea prin Lege a acestui imn, Republica Moldova a avut, pentru căva ani, același imn de stat ca România, anume: *Deșteaptă-te, române!* n.m.). Dan Gheorghe este, totodată, și autor al volumelor *Transnistria. Temnița limbii române* (2013) și *Meditații la istorie. Lecții care nu se învăță din manuale* (2014).

Amintiri din regatul absurdității și terorii este titlul considerațiilor substantiale ale d-lui prof. dr. Nicolae Constantinescu pe marginea recenziei cărții doctorului Victor Gordan (*Mărturii din comunism* – prezentare apărută în Memoria 4/2017, sub semnătura: dr. Raluca Bulea), considerații completate cu *date și fapte trăite de mine ca student la medicină în perioada 1953-1959*. Este prezentată biografia lui Victor Gordan, suferințele, greu de imaginat, îndurare cu stoicism și demnitate în lagările de muncă forțată și locuri de detenție ale Securității acolo unde a fost purtat, traseul său profesional plin de obstacole, descoperirea, odată ajuns în SUA, a „Sindromului Golfului Persic”, contribuție medicală recunoscută acum pe întreg teritoriul Statelor Unite (după respingeri repetate ale oficialității și Pentagonului) și răsplătită, în cele din urmă, cu *Medalia de Onoare a Gărzii Naționale* din New Hampshire și a unei Diplome. Pentru prima oară, poate, în materiale de același fel, sînt citate „în clar” numele, gradele și posta îndeletnicire a unor tortionari (alii decît Visinescu și Ion Ficior), care au trăit bine și netulburăți, nici de propriile conștiințe, și după anii '90, fără a fi fost judecați pentru crimele săvîrșite. *Cazul Victor Gordan reprezintă un exemplu extraordinar de curaj și rezistență, dublat de o minte strălucitoare*, care deși provenea din mediile muncitorești-țărănești, nu „a murșcat” din tentația comunista a avansării pe bază de dosar, nu și-a abandonat principiile și crențele, o rectitudine morală precum cea a lui Maniu sau Coposu (...), scrie dl prof. dr. N. Constantinescu.

Pagini interesante memorialistice semnează Cornelius D. Zeana, cu referiri la viciștinile prin care, în timpul comunismului, a trecut comunitatea aromână, în spînă suferințele îndurate de părintele său, medic ca și autorul, chirurgul Dumitru Zeana – istoria familiei sale, a numeroaselor sale perioade de recluziune (nu numai din perioada comunistă, dar și din timpul dictaturii carlisto-antonesciene, pentru vederile sale de dreapta). *Oasele sale zac îngropate în groapa comună numită Rîpa Robilor, aferentă închisorii Aiud. Îmi este imposibil să cred că a murit de moarte bună. Cu mare probabilitate a fost asasinat, avînd în vedere atitudinea sa demnă și transanță, considerată sfidătoare. Nu era neobișnuit în acele vremuri și închisori. Multe din oasele dezgropate din acel loc arată urme de violență* (Titlu: *La Kun, ardeleni și Hanzu, oici, ept*).

om politic liberal, arestat în 1949, la sfîrșitul „reformei agrare” primește domiciliu obligatoriu la Sibiu, unde decedează în 1953. Fiul său mai mare, Vasile Racottă (1902-1954), inginer și avocat, membru P.N.L.- Brătianu, ctitor de școli și biserici, decedează în penitenciarul de „reeducare” de la Pitești. Mărioara Golescu (n. la București, 1897- d. Eastbourne, Anglia, 1987), condamnată 20 de ani la muncă silnică pentru așa-zis spionaj în procesul intentat personalului *Bibliotecii Britanice*, execută 13 dintre aceștia în subsolurile Ministerului de Interne, la Jilava, Mislea și Miercurea Ciuc. Era nepoata lui Nicolae Racottă. A fost „grațiată” și răscumpărată de vîrul său Alexandru Racottă, cu sprijinul guvernului britanic, pentru suma de 4000 de dolari! Aceleași încercări dramatice, descrise în text, le-a avut de suportat atât fiica lui T. Maiorescu (căsătorită Dymșza), cît și fiica necăsătorită a acesteia, refugiate din Basarabia în Lituanie cu familiile, apoi ajunse la Cimpulung, unde aveau să trăiască din resurse financiare precare. Livia Dymșza decedează în 1946, fiind îngropată la cimitirul Bellu, lîngă tatăl său, T. Maiorescu.

Nu mai puțin interesante, rezultat al unor nu facile cercetări arhivistice și genealogice, sunt și incursiunile ample oferite cititorului, de cunoscutul profesor de la Facultatea de Istorie a Universității din București, dl. Mihai Sorin Rădulescu, secretar al Comisiei de Heraldică, Genealogie și Sigilografie a Academiei Române, în legătură cu arborele genealogic al familiei sale, în general, intelectuali cu studii solide, marcați de opresiunea regimului comunist (titlul studiului: *Dacia Sarmiza Marineanu, 1912-1996*).

Cu tulburare sufletească parcurgem *Testamentul Seniorului*, redactat de Cornelius Coposu, în 24/25 iulie 1994, înaintea intervenției chirurgicale la care urma să fie supus... Documentul – de importanță istorică și de căpătăi pentru Partidul Național Țărănesc, Creștin și Democrat - a fost descoperit întimplător de Ionuț Gherăsim, secretar al lui Coposu, în prezent președinte executiv al Fundației ce poartă numele Seniorului. S-a decis că Testamentul, descoperit în august 2017, să devină public pe 20 mai, ziua de naștere a lui Cornelius Coposu și în 2018 - Anul Centenar. Am detectat pe cei care negociază principiile, deoarece cred că nu este îngăduit să faci compromisuri care schimbă esența obiectivelor pentru care militezi, scrie Seniorul. Care mai notează: *Cred că am fost cel mai calomniat om politic din zilele postrevoluționare. Intransigența mea, refuzul compromisurilor anti-morale și fermitatea unor atitudini devote intereselor țării, nu au făcut casă bună cu practica aproape generalizată a poltroneriei, a complexului relei credințe, a corupției și a politicianismului asiatico-oriental*.

Istoria, în general cunoscută a liderului comunist Lucrețiu Pătrășcanu, executat în 1954 la închisoarea Jilava, pentru motive născocite de „tovarășii săi de luptă” (și acordul Moscovei) este detaliată de dl. Cosmin Pătrășcu Zamfirache. Este surprinzător faptul că Teohari Georgescu, fost ministru dejist al Internelor, e considerat „intellectual”, alături de Pătrășcanu, care chiar era... Cristina Gherghel, copil din satul Gherăești – Bacău, acum prozatoare

a cum

eral al
onator
Bjoza,

filme
gment
Valse
Chirita
River
laut și
anistei

ă tematică:

Acest act text – se nileară și rezistența. În mai e nu numai unire, dar n care s-a ul numește Sint citate implicarea înd cu cei jertfele de ipului, ale

tr nu mai lui colonel românilor lui Război re: Luptele t, în cîmpia lor unități Béla Kun, și ardeleni Iru Hanzu, obici, cpt. demonstrat iropene, că competenții cît și în ină merită

tește, cu a Liberă, p (n.1923) lea Război Coroana de Virtute id din mîna zale pentru ure -, care a eliberării iubrie 1944, egelui). O uiri și stil stului Dan ririi făcute iuri istoriei să de ing. ămurească 55. Plăcuța est număr, rămasă ca fost găsită victimelor ful brăzdat i de gropi și Mondial.

*Victor Gordan (Mărturii din comunism – prezentare apărută în Memoria 4/2017, sub semnatura: dr. Radu Bulea), considerații complete cu date și fapte trăite de mine ca student la medicină în perioada 1953-1959. Este prezentată biografia lui Victor Gordan, suferințele, greu de imaginat, indurate cu stoicism și demnitate în lagările de muncă forțată și locuri de detenție ale Securității acolo unde a fost purtat, traseul său profesional plin de obstacole, descoperirea, odată ajuns în SUA, a „Sindromului Golfului Persic”, contribuție medicală recunoscută acum pe întreg teritoriul Statelor Unite (după respingeri repetate ale oficialității și Pentagonului) și răspălată, în cele din urmă, cu *Medalia de Onoare a Gărzii Naționale* din New Hampshire și a unei Diplome. Pentru prima oară, poate, în materiale de același fel, sunt citate „în clar” numele, gradele și fosta îndeletnicire a unor tortionari (alții decât Vișinescu și Ion Ficior), care au trăit bine și netulburăți, nici de propriile conștiințe, și după anii '90, fără a fi fost judecați pentru crimele săvîrșite. Cazul Victor Gordan reprezintă un exemplu extraordinar de curaj și rezistență, dublat de o minte strălucită, care deși provine din mediile muncitoarești-țărănești, nu „a mușcat” din tentația comunistă a avansării pe bază de dosar, nu și-abandonat principiile și crezul, o rectitudine morală precum cea a lui Maniu sau Coposu (...), scrie dl prof. dr. N. Constantinescu.*

Pagini interesante memorialistice semnează Corneliu D. Zeana, cu referiri la vicisitudinile prin care, în timpul comunismului, a trecut comunitatea aromână, în sprijnul suferințele indurate de părintele său, medic ca și autorul, chirurgul Dumitru Zeana – istoria familiei sale, a numeroaselor sale perioade de recluziune (nu numai din perioada comunistă, dar și din timpul dictaturii carlisto-antonesciene, pentru vederile sale de dreapta). *Oasele sale zac îngropate în groapa comună numită Rîpa Robilor, aferentă închisorii Aiud. Îmi este imposibil să cred că a murit de moarte bună. Cu mare probabilitate a fost asasinat, având în vedere atitudinea sa demnă și tranșantă, considerată sfidătoare. Nu era neobișnuit în acele vremuri și închisorii. Multe din oasele dezgropate din acel loc arată urme de violență.* (Titlul acestui ultim material, din cele două publicate, de conf.dr. Corneliu Zeana, sugerează, în același timp, un punct de vedere interesant asupra întimplărilor istorice: *Real și ucronic Dumitru Zeana, portret realist cu tușe ucronice. Ucronie, evocare imaginară a timpului istoric*, cf. DEX, n.m.). Cu privire la minoritatea aromână – nu peste tot recunoscută ca atare la sud de Dunăre, națiune latinofonă, supusă cu insistență asimilărilor și destrucțurării – informațiile autorului pot fi completate, pentru cei interesați, prin volumul documentar *România de la Sud de Dunăre* (coordonator, prof. univ.dr. Stelian Brezeanu și dr. Gh. Zbucnea, apărut sub egida ANR, în 1997, n.m.).

Surprinde prin originalitatea titlului și a conținutului textul d-lui Radu Petrescu - Muscel, descendant al unei mari familii de luptători anticomuniști, absolvent al Facultății de Relații Economice Internaționale, secretar al Asociației Urmașilor Persecuțiaților Regimului Comunist din România și vicepreședinte al Filialei București a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”: Urmașii lui Titu Maiorescu, definiți politici. Bogat în informații biografice, sănătate numele unor rude ale lui T. Maiorescu, din România (dar nu numai), precum Nicolae Racotta (1872- 1953) - alianță prin intermediul celei de-a doua soții a criticului, Ana Rosetti. Inginer, cu doctorat la Oxford,

decedea în 1946, fiind îngropată la cimitirul Bellu, îngă tatăl său, T. Maiorescu. Nu mai puțin interesante, rezultatul unor nu facile cercetări arhivistice și genealogice, sănătate și incursiunile ample oferite citorului, de cunoscutul profesor de la Facultatea de Istorie a Universității din București, dl. Mihai Sorin Rădulescu, secretar al Comisiei de Heraldică, Genealogie și Sigilografie a Academiei Române, în legătură cu arborele genealogic al familiei sale, în general, intelectuali cu studii solide, marcați de opresiunea regimului comunist (titlul studiului: *Dacia Sarmiza Marineanu, 1912-1996*).

Cu tulburare sufletească parcugem Testamentul Seniorului, redactat de Corneliu Coposu, în 24/25 iulie 1994, înaintea intervenției chirurgicale la care urma să fie supus... Documentul - de importanță istorică și de căpătă pentru Partidul Național Tărănesc, Creștin și Democrat - a fost descoperit întimplător de Ionuț Gherasim, secretar al lui Coposu, în prezent președintele executiv al Fundației ce poartă numele Seniorului. S-a decis ca Testamentul, descoperit în august 2017, să devină public pe 20 mai, ziua de naștere a lui Corneliu Coposu și în 2018 - Anul Centenar. Am detestat pe cei care negociază principiile, deoarece cred că nu este îngăduit să faci compromisuri care schimbă esența obiectivelor pentru care militizezi, scrie Seniorul. Care mai notează: Cred că am fost cel mai calomniat om politic din zilele postrevoluționare. Intransigența mea, refuzul compromisurilor anti-morale și fermitatea unor atitudini devote intereselor țării, nu au făcut casă bună cu practica aproape generalizată a poltroneriei, a complexului relei credințe, a corupției și a politiciansimului asiatico-oriental. (...)

Istoria, în general cunoscută a liderului comunist Lucrețiu Pătrășcanu, executat în 1954 la închisoarea Jilava, pentru motive născocite de „tovarășii săi de luptă” (și acordul Moscovei) este detaliată de dl. Cosmin Pătrașcu Zamfirache. Este surprinzător faptul că Teohari Georgescu, fost ministru dejist al Internelor, e considerat „intelectual”, alături de Pătrășcanu, care chiar era... Cristina Gherghel, copil din satul Gherăești – Bacău, acum prozatoare, poetă și bloggeriță, își reamintește cu sensibilitate scriitoricească trista și plină de nevoie „Copilărie comunistă”, închinându-se textul memoriei părintilor săi. Din Israel, dl. Paul Leibovici, scriitor și de limbă română, descrie cu nespus umor avatarurile montării piesei *Mireasa desculță* la teatrul din Galați. Sub controlul partidului unic și a indicațiilor „de sus” – trebuiau alcătuite programe teatrale în sprijinul colectivizării din 1960, care să sublinieze „entuziasmul” țărănimii muncitoare față de contopirea bucătăilor de pămînt moștenite din străbuni. Piesa, cu replici modificate și regie adecvată, s-a jucat în regia tinăruului (pe atunci) Valeriu Moisescu și – în interpretarea Ginei Patrichi („mireasa desculță”).

În spațiu limitat pentru această prezentare, nu putem omite totuși citarea studiului profesorei emerite Florica Dimitrescu – Facultatea de litere (București): *Pozitia României printre limbile românice*. Text antologic. Si nici cuvîntul d-lui prof.dr. N.Constantinescu ocasionat de lansarea Memoriei cu nr.104: *Ori punem pumnul în fața furtunii, ori pierim*, aşa cum este săpat în piatră apelul lui Iancu de la Mărișel-Fîntinele către români ardeleni.

Dr. Mihail MIHAILIDE